मराठी पुस्तके

इशारा

महात्मा जोतिबा फुले

12/27/2013

टंकन: हर्षला रामाणे

मुद्रितशोधन : आशा दादुडे

इशारा

"इशारा" या पुस्तिकेत जोतीराव फुल्यांनी कोठेही न्या. महादेव गोविंद रानड्यांचा स्पष्ट शब्दांत नामनिर्देश केलेला नसला तरी ही संबंध पुस्तिका रानड्यांच्या मताचे खंडन करण्यासाठी फुल्यांनी लिहिली होती हे लक्षात ठेवावयास हवे. मुंबई विद्यापीठाने १८६२ च्या एप्रिलमध्ये बी. ए. ची परीक्षा प्रथमच घेतली. त्यावर्षी या पदवी परीक्षेत पहिल्या वर्गात उत्तीर्ण झालेल्या रानड्यांना त्यांचे चहाते "पदवीधरांचें मुकुटमणी" म्हणत असत. जोतीरावांनी मात्र "इशारा" पुस्तिकेच्या उपोदघाताच्या सुरुवातीस "आर्य ब्राह्मणातील पहिला दिवाभीत" "गृहस्थाचा डौल घालून पुण्याचा रहिवासी असता मुंबईकर बनलेला वाचाळ उपदेशक" अशा शेलक्या शब्दांत रानड्यांची संभावना केली आहे. आर्य ब्राह्मणातील दुजा नूतन शंकराचार्याचे तोलाचा विद्वान लहान मोठ्या सभांत उड्या मारून प्रतिपादन करीत फिरतो की "पूर्वीच्या तीस वर्षांपक्षा हल्ली शूद्र शेतकऱ्यांची स्थिती बरी आहे" असा जोतीरावांनी केलेला निर्देशही रानड्यांच्या एका गाजलेल्या भाषणाच्या संदर्भात केलेला आहे.

१८८५ च्या मे महिन्यात रानड्यांनी "शेतकीची स्थिती" या विषयावर पुण्याच्या वक्तृत्वसभेच्या वतीने व्याख्यान दिले. त्या व्याख्यानात "तीस वर्षापेक्षा हल्ली शेतकीची स्थिती चांगली आहे" असे रानडे म्हणालें. "शेतकऱ्यांचे धान्य बाजारात सुलभ रीतीने जाते व दुसऱ्या अनेक सुधारणा झाल्या आहेत" असे सांगून रानड्यांनी म्हटले, "दहा वर्षांमागे दुष्काळ पडला तेव्हा स्थिती खालावली तरी पण आजची स्थिती तीस वर्षांमागल्या स्थितीपेक्षा चांगली ठरते" (**न. र. फाटक: न्यायमूर्ती महादेव गोविंद रानडे यांचे चरित्र** १९२४, पृ. ३७३-३७४) याच व्याख्यानात रानड्यांनी वतनी जमीनदार वर्गाचे कार्य उपयुक्त असते असा निर्वाळा देऊन या वर्गाची तरफदारी केली. जोतीराव फुल्यांना रानड्यांचे हे प्रतिपादन मुळीच रुचले नाही. "इशारा" या पुस्तिकेत फुल्यांनी रानड्यांच्या मतावर कडाडून टीका केली आहे.

उपोदघात

आर्य ब्राह्मणांतील पहिला दिवाभीत, गृहस्थाचा डौल घालून पुण्याचा रहिवासी असतां मुंबईकर बनून विद्वान श्रीमान महाराज गायकवाड सरकारास पोकळ ज्ञान शिकवतो कीं, जातिभेद असला म्हणून आपल्या इष्ट हेतूस तो (जातिभेद) बिलकूल (या देशाचे उन्नतीस) आडवा येत नाही." तथापि असल्या शूद्रादि अतिशूद्र द्वेष्ट्या वाचाळ उपदेशकांच्या मतलबी पोकळ पांडित्याचा आम्हांस यत्किंचित अचंबा वाटत नाहीं, कारण जातिभेद मोडल्यापासून आर्य ब्राह्मणांनीं अतिशूद्रास विद्या शिकण्याचा केलेला ब्रह्मराक्षसी प्रतिबंधाचा धिक्कार करून ते सर्व विद्वान होतील, त्या वेळीं भटब्राह्मणांची सर्व दुष्कर्मे उघडकीस येतांच त्याचे मतलबी ग्रंथास कोणी हातींसुद्धा धरणार नाहींत. अठरा वर्णांमध्ये ब्राह्मण श्रेष्ठ म्हणून कोणी त्याची पत्राज चालूं देणार नाहींत, धोत्रेकुट्या ब्राह्मणांस कोणी फुकटफाकट तूप-पोळ्यांची प्रयोजनें देणार नाहींत. तबलजी ब्राह्मणास कोणी मान देणार नाहींत व खोटेनाटें करणाऱ्या ब्राह्मणास कोणी दारापाशीं उभें करणार नाहींत.

परंतु आर्य ब्राह्मणांतील दुजा नूतन शंकराचार्याचे तोलाचा विद्वान लहान-मोठ्या सभांत उड्या मारून प्रतिपादन करीत फिरतो कीं, "पूर्वींच्या तीस वर्षांपेक्षां हल्लीं शूद्र शेतकऱ्यांची स्थिती बरी आहे." या त्याच्या धाडसविषयीं मात्र थोडेसें नवल वाटतें, कारण शूद्र शेतकऱ्यांपासून गोळा केलेल्या करपट्टींतून आमचे इंग्रज सरकारनें लक्षावधि रूपये खर्ची घालून भटब्राह्मणांस विद्यादान केल्याचें सार्थक पालथ्या घागरीवर समुद्र पालथा केल्याप्रमाणें झालें. कारण आज हजारों वर्षांपासून खुनशी आर्य ब्राह्मणांनी बनविलेल्या खोडसाळ धर्माचें आडून अज्ञानी, शूद्र शेतकऱ्यांवर चहूंकडून जुलूम करीत आले आहेत व ते सर्व डावपेची जुलूम परोपकारी युरोपियन ग्रंथकारांच्या लेखी शोधांवरून व युरोपियन, अमेरिकन कनवाळू लोकांनीं आपले पदरचे पैसे खर्ची घालून, या हतभागी देशांत पाठविलेल्या धर्मोपदेशकांच्या शिक्षणावरून अज्ञानी शूद्र शेतकऱ्यांच्या स्थितींत कोठें थोडासा पालट पडत चालला आहे. म्हणजे या तीस वर्षांत शूद्र शेतकऱ्यांवरील आर्य ब्राह्मणांचा धर्मरूपी जुलूम कांहीं अंशीं कमी झाला, हें उघडपणें कबूल करण्याची लाज वाटून तो मोघम म्हणतो कीं, "पूर्वींचे तीस वर्षांपेक्षां (शूद्र) शेतकऱ्यांची स्थिती हल्लीं बरी झालीं आहे." अहो, हे धूर्त, आमचे अज्ञानी शूद्र शेतकऱ्यांची "सोजरी" भाषा अजाणत्या गव्हर्नर जनरलसारख्या कामगारांची समजूत काढण्याकरितां वापरून, हमेशा कशीतरी वेळ मारून नेतात.

यांच्या एकातरी ब्राह्मणाच्या कुटुंबांतील बायकामुलांस, आम्हां शूद्र शेतकऱ्यांचे बायकामुलांसारखे उन्हातान्हांत उपाशीतापाशी शेतीं कामें करण्याचा इंगा माहीत आहे काय? या सर्व भटब्राह्मणांतील एकानें तरी सोनखताच्या पाट्या वाहून झाडांच्या खोडाशीं टाकल्या आहेत काय? यांचे आर्यभटबंधु आम्हां शूद्र शेतकऱ्यांचे निढळाचे श्रमाचीं वीस वीस रुपयांचीं गोप्रदानें दररोज घेऊन नायकिणीच्या भरीस घालतात, याविषयीं कोणाहि ब्राह्मणांची वाचा उसळत नाहीं.

असो. हें त्यांचें म्हणणें पूर्वीचे गायागुरांचे कळप वळणाऱ्या, वल्कलें नेसून पर्णकुटींत वास करणाऱ्या, कंदमुळांवर निर्वाह करून जंगलोजंगलीं भटकत फिरणाऱ्या आर्यभट ब्राह्मणांपेक्षां हल्लींचे भिल्ल, कोळी, मांग व महाराची स्थिति फार नामी आहे, असें म्हणण्यासारखें आहे. अहो, हे मतलबी विद्वान भटब्राह्मणसुद्धां पुन्हा अज्ञानी देवभोळ्या शूद्रातिशूद्र शेतकऱ्यांचे जन्मांतरांत ब्रह्मघोळ करूं पाहतात. याविषयीं आमचे शूद्रातिशूद्रांसह आर्यभट ब्राह्मण बांधवांस स्पष्ट दिसून यावें, म्हणून या चोपडीस ‘इशारा’ नांव दिलें आहे.

ता. १ ऑक्टोबर
सन १८८५.

जोतीराव गोविंदराव फुले

इशारा

"जिस तन लागे वहि तन जाने ।
बीजा क्या जाने गव्हारा रे ॥"

या हिंदूस्थानात देशाच्या स्थितीविषयीं साधारणपणें थोडासा विचार करूं गेल्यास आपले सहज असें लक्षांत येईल कीं, या देशावर प्राचीन कालापासून ज्या ज्या लोकांनीं स्वाऱ्या केल्या, त्यांपैकीं बहुतेकांचे हातून या देशांतील मूळचे राहणारे शूद्रातिशूद्र प्रजेस सौख्यकारक व दिवसानुदिवस तिचे सुधारणुकीस कारणीभूत असून, देशाचे ऐश्वर्यवर्धक अशा क्वचितच गोष्टी घडून आल्या. प्रथमत: इराणी लोक म्हणजे जे हल्लीं सर्व हिंदुस्थानभर 'आर्य' अथवा 'ब्राह्मण' या नांवाने प्रसिद्ध आहेत, त्या लोकांनीं या देशावर स्वाऱ्या करून आपली सत्ता स्थापन केली. याविषयीं परशुरामाचे कारकीर्दीचे उदाहरण बस आहे. पुढें त्यांनी मन मानेल तसें सर्वथैव स्वहितास उद्देशून मनूसंहितेसारखे कायदे करून, त्यांस विशेष वजनदारी आणण्याकरितां धर्मांचे पूट देऊन, त्या वेळचे अज्ञानांध:काराच्या महार्णवांत गटांगळ्या खाणाऱ्या शूद्रादि अतिशूद्र जनांत प्रसार करण्यामध्यें जय मिळविला. पुढें कांहीं कालानंतर मुसलमान लोकांनीं (अफगण, मोंगल वगैरे) या देशावर स्वाऱ्या केल्या. त्याचप्रमाणें अलिकडे युरोपांतील डच, पोर्तुगीज, फ्रेंच इत्यादि लोकांनीं स्वाऱ्या केल्या; परंतु त्या स्वाऱ्या कांहीं विशेष म्हणण्यासारख्या नव्हेत; कारण त्या लोकांची सत्ता या देशांत फारच थोडे ठिकाणीं असून अल्पकाळांतच नाहींशीं झाली. त्यापासून प्रजेस विशेष सुख प्राप्त झालें नाहीं व विशेष दु:खहि प्राप्त झालें नाहीं. वर जे लोक सांगितले, त्यांपैकीं पहिले दोन म्हणजे आर्यब्राह्मण व मुसलमान यापासून प्रजेस (येथें व पुढें प्रजा शब्दाचा अर्थ शूद्रादि अतिशूद्र लोक समजावा.) फारच त्रास उत्पन्न झाला. ते स्वत: कपट, मत्सर, क्रूरता, आपलपोटेपणा वगैरे अवगुणांचे केवळ मूर्तिमंत पुतळेच होते, यांत कांहीं संशय नाहीं, त्यांनीं आपले अविचाराचे हेतु सिद्धीस जावे, म्हणून हातांमध्यें अंमलरूपी अति तीव्र कोरडा घेऊन या देशांतील हस्तगत झालेले दीन प्रजेचे अंगावर फडाफड उडवीत गेले. त्या वेळेस ते प्रजेस, ज्या हितकारक व सौख्यकारक गोष्टी त्याजमध्यें सुधारणा न करितां, तिचा कसा छळ करावा,

त्याजमध्यें मोठे प्रवीण होते. इतिहासावरून पाहिलें असतां असें समजतें कीं, कित्येकांनीं एखाद्या मिथ्या व क्षुल्लक कारणांकरितां प्रजेपैकीं शेकडों मनुष्यांस त्रस्त करून शेवटीं त्यास मोठे दुष्ट रीतीने जिवानिशीं मारावें, कित्येकांनीं आपल्या दुष्ट वासना तृप्त करण्याकरितां कुलीन, पतिव्रता आणि सुंदर अशा दुसऱ्याच्या स्त्रियांचा जुलूमानें अभिलाष धरावा आणि लहानसहान अपराधाकरितां मनुष्याचे हालहाल करून त्यास देहान्त शिक्षा द्यावी. या वेळेस मनुष्यास शिक्षा देण्याचाहि मार्ग मोठा विलक्षण व भयंकर होता. याजविषयीं केवळ ऐकिलें असतां हल्लींच्या कालांतला कसाहि मनुष्य असला, तथापि त्याचे अंत:करण कळवळून येऊन भयानें सर्वांगास कांटा आल्याशिवाय राहणार नाहीं. पहा, सुळावर देणें हे किती घोर कृत्य आहे! त्याचे सुईसारखे अणकुचीदार अग्रावर मनुष्यास बसवून ते अग्र या मनुष्याचें मस्तक फोडून बाहेर निघेपर्यंत त्यास खालीं ओढणें म्हणजे निदर्यतेची पराकाष्टा झालीं. तसेंच मनुष्याचें अंग चाबुकानें अथवा झाडाचे फोकानें फोडून सर्वांगातून रक्त वाहावें तोंपर्यंत मारून, त्याजवर मिठाचें अथवा चिंचेचें पाणी वरून शिंपडावें आणि त्यापासून त्यास अत्यंत व्यथा प्राप्त होऊन तो तरफडून तरफडून कसा तळमळत आहे हें पहावें, अथवा त्याची मोट बांधून कडेलोट करणें, अथवा हत्तीस मस्त करून त्याचे पायास मनुष्यास बांधून या हत्तीस खडकाळ रस्त्त्यावरून फिरवणें (प्रख्य्तात व पराक्रमी विठोजीराव होळकरसारख्या वीराची निमकहराम पेशव्यांनीं कशी दुर्दशा केली याची आठवण करा.) अथवा मनुष्याचे तोंडांत तेल, शेंदूर अथवा शिसें पागळवून ओतणें वगैरे शिक्षा केवळ द्वेषामुळें अथवा यत्किंचित अपराधामुळें प्रजेस सोसाव्या लागत. थोडकेच दिवसामागें म्हणजे आर्य पेशवे यांचे शेवटील कुलदीपक पुरुष रावबाजीचे कारकीर्दीचा अस्त होईतोपर्यंत, शेतकरी लोक शेतसारा देण्यास थोडेसे चुकले, तर त्यांस उन्हामध्यें ओणवे करून पाठीवर एक मोठा दगड द्यावा, अथवा त्या शेतकऱ्याच्या बायकोस त्याच्या पाठीवर बसवावें आणि खालून त्यांस मिरच्यांचा धूर द्यावा. तात्पर्य, त्या वेळेस प्रजेस दु:ख देण्याच्या कामांत जी कांहीं सुधारणूक झाली होती, ती अन्य देशांतील प्रजेच्या दु:खाशीं तुलना करून पाहिली असता, हटकून पहिलें बक्षिस हिजला मिळायचेंच ! व ह्यांचे जातीचे लोक प्रजेस कोणते रीतीनें छळावें तिजला कोणते रीतीनें अधिक दु:ख प्राप्त होईल, कोणता उपाय योजला असतां तिचें अकल्याण होईल वगैरे शास्त्रांचा रात्रंदिवस एक भावानें, एक निश्चयानें जसे काय अभ्यासच करीत होते कीं काय, असें वाटते, प्रजेस दु:ख देणें म्हणजे तिला मारणें तोडणें, लुटणें किंवा तस्त करणें असा अर्थ समजत असत. प्रजेच्या अकल्याणांत त्यांस मोठा संतोष वाटावा. ते प्रजा याचा अर्थ काडी, कस्पट, ढेकूण अथवा कांहीं एक प्रकारचीं जनावरें समजत. त्यांचा उपयोग म्हटला म्हणजे त्यांनीं राजे व त्यांचे जातीचे लोकांकरितां, त्यांचे स्त्रियांकरितां मुलाबाळांकरितां धान्य उत्पन्न करवें व वस्त्रें विणावीं, त्यांच्याकरितां उन्हातान्हांत खपावें आणि त्यांस ज्या ऐषाआरामाच्या गोष्टी लागतात, त्या सर्व पुरवाव्यात, ह्याशिवाय दुसरा कांही नाहीं. असो.

अशा प्रकारें मदांध होऊन प्रजेशीं क्रूर रीतीने वागणारे जे राजेलोक व त्यांचे जातीचे लोक यांची सत्ता सर्वशक्तिमान जो परमेश्वर यानें हरण करून त्यांस त्यांचे अपराधानुरूप शासन दिलें आणि कनवाळू होऊन आपले दु:खांनीं पीडित अशा शुद्रादि अतिशूद्र प्रजेस परमन्यायी, हितावह, सौख्यकारक, सदाचारी आणि शांत असें राज्य इंग्रज सरकारच्या अंमलाखालीं प्राप्त करून दिलें. सबब ती त्या प्रभूची फार फार ऋणी आहे व त्यास रात्रंदिवस अशी प्रार्थना करीत आहे कीं, "हे प्रभो, अम्हांस हें राज्य चिरकाल असूं दे." कारणे हें राज्य झाल्यामुळें प्रजेस पूर्वीच्या राज्यांत (भटशाहीमध्यें) जें कांहीं द्वेषामुळें, धर्म संबंधानें, नीतिसंबंधानें, राज्यसंबंधाने आणि दुसऱ्या अनेक गोष्टींच्या संबंधानें जुलूम होत असत, त्या सर्वांतून ती एकदांची सुटली.

हल्लीं कोणत्याहि प्रकारें दुसऱ्याचें अनहित न होतां ज्या हितावह गोष्टी आहेत, त्या तिचे मनोदयानुरूप करण्यास तिजला उत्तेजन प्राप्त झालें आहे. पूर्वी प्रजेनें मिळविलेली मालमत्ता केवळ लुटारू लोकांपासून असुरक्षित होती. एवढेंच नव्हे, परंतु तिजला मोठमोठ्या अधिकारी व राजे लोकांच्या पेंढारी लोकांपासूनहि अक्षय भीति असे आणि अर्थात लोकांस स्वकष्टार्जित पैशाचा उपभोग घेण्यास किंवा त्याचा संचय करून ठेवण्यास अनेक अडचणी असल्यामुळें दिवसानुदिवस त्यांची उमेद खचत जाऊन ते आळशी, निरोद्योगी, दारिद्रयानें त्रस्त होत चालले होते तसेच हल्लीं स्वमेहनतीनें संपादन केलेल्या पैशांस अगदीं धोका नाहीं, म्हणून लोकांस आपले पैशाचा यथेच्छ रीतीनें उपभोग घेतां येतो, त्याचा संचय करतां येतो, त्याची मनास वाटेल त्याचप्रमाणें व्यवस्था करतां येते. सारांश, त्याजवर त्यांची सर्वस्वी मालकी असते. या कारणामुळें त्यांनीं आपला सर्व आळस टाकून पैसा मिळविण्याकरितां अनेक खटपटी करण्याचे चालविलें आहे. जिकडे पहावें तिकडे सरकारनें प्रजेच्या कल्याणाकरितां अनंत खटपटी करून अनेक सुधारणा केल्या आहेत आणि दररोज तिचे सुखाकरितां नानाप्रकारच्या गोष्टींची योजना चालविली आहे. पूर्वी प्रवास करणे म्हणजे लोकांस मोठे संकट वाटत असे; कारण त्या वेळेस प्रवासाचे कामांत अनेक अडचणी असत. हल्लीं सरकारनें सडका वगैरे नीट बांधून नीट बंदोबस्त केल्यामुळे त्या दूर झाल्या आणि लोकांस प्रवास करण्याविषयीं आनंद वाटूं लागला. त्याचप्रमाणे सरकारने प्रजेचे कल्याणाकरितां पूल बांधले. मोठमोठालीं विद्यालये स्थापन केलीं. दवाखाने बांधिले. सर्व जातींचे गरीबगुरीब लोकांसाठीं धर्मशाळा बांधिल्या. वगैरे शेकडों कृत्यें केलीं; परंतु त्या सर्वांमध्ये हल्लीं जे कांहीं कृत्य प्रजेकरितां सरकारनें हातांत घेतलें आहे, तें फारच उत्तम असून मोठे स्तुत्य व सरकारास चिरकाल भूषणास्पद आहे. त्या कृत्याचें महत्त्व फार काय विशेष सांगावें, परंतु तें कृत्य सरकारनें आरंभिल्यामुळे आज फार दिवसांपासून दारिद्रयानें गांजलेल्या प्रजेला उर्जितकाळच प्राप्त झाला आहे. तें कोणतें म्हणाल, तर जागोजाग डोंगराच्या आसपास खिंडी बुजवून मोठमोठाले विस्तीर्ण पाण्याचे तलाव केले आहेत. त्या स्थळांपासून अनेक सुंदर कनाल काढून सरकार जागोजागीं त्याचें पाणी सर्व आसपासचे गरीबगुरीब शेतकरी लोकांस अक्षय शेतकीचें काम चालावें व ज्या ठिकाणीं

मनुष्यास पाणी पिण्यास देखील मिळण्याची पंचाईत, ती दूर व्हावी, अशा कृत्याची फार दिवसापासून गरज होती, ती ईश्वरकृपेनें लवकरच घडून आली.

शेकडों वर्षे भट राजांनीं प्रजेवर वाकेतोंपर्यंत कराचें ओझें लादून कोट्यवधि रूपये घशांत टाकिले, परंतु त्याचा एक छदाम तरी ईश्वराला स्मरून तिच्या कल्याणाकडे लावायचा होता! हरहर! प्रजेपासून वसूल केलेल्या पैशांचा ज्या रीतीनें त्यानीं व्यय केला ती सांगण्यास आम्हांस लज्जा वाटते. त्यांनीं आपले जातीचे भट लोकांकरिता जागोजागी देवाची संस्थानें स्थापन करून तेथे त्याजकरितां अन्नछत्रे घातलीं. प्रजेकडून पैसा वसूल झाला कीं लागलीच ब्राह्मणभोजनप्रीत्यर्थ अमुक संस्थानाकडेस दोन लक्ष रूपये, अमुक संस्थानाकडेस पन्नास हजार, येणेप्रमाणे ठराव करून पैसा वाटून घ्यावा. आणि दररोज पर्वतीसारख्या संस्थानावर आज काय, फक्त ब्राह्मणांस तूपपोळीचें जेवण व वर दहादहा रूपये दक्षणा, आज काय ब्राह्मणांस लाडूचें जेवण व वर वीसवीस रूपये दक्षणा, आज ब्राह्मणांस केशरभाताचें जेवण व वर ओगराळें भरून रूपये प्रत्येकास दक्षणा, याशिवाय कित्येक ब्राह्मणांस शालजोड्या, कित्येकांस पागोटीं, कित्येकांस धोतरजोडे, कित्येकांस यथासांग वर्षासन देण्याच्या नेमणुका, अशा रीतीनें दररोज ब्राह्मणांस यथेच्छ भोजन घालून वर रगड दक्षिणा देण्यांत व बक्षिसे देण्यांत प्रजेस अति दु:ख होऊन वसूल केलेल्या सर्व पैशांची नासाडी करून टाकली होती.

बरें, त्या वेळेस प्रजेची तरी खाऊन पिऊन सरकारी कर देण्याजोगी स्थिति होती काय? मुळींच बोलावयास नको. तिची जी काही दशा होती, ती सांगतां पुरवत नाहीं. गरीब बिचारे शूद्र लोकांस रात्रंदिवस भर उन्हाळ्यांत पावसाळ्यांत आणि हिंवाळ्यांत एकसारखे शेतांत कष्ट करावे लागत असत. त्यांचे अंगास जाडेंभरडें वस्त्र किंवा पोटास जाडेभरडें अन्नदेखील मिळण्याची मोठी मारामार पडत असे. डोक्यास पहावें तर फाटकी जीर्ण अशी वीस किंवा पंचवीस हात लांबीची चिंधी, जिला पागोटें म्हणण्यास मोठी लाज वाटते. अंगावर सर्व उन्हाळा-पावसाळाभर फाटलेली एखादी खरबरीत घोंगडी, पायांत पांचसात ठिकाणीं सांधलेला, वरून दोरीचे तुकड्यानें बांधलेला फाटका जोडा, तोहि अगदीं जेव्हां भर उन्हाळा असेल तेव्हां मात्र घालावयाचा आणि तो संपला म्हणजे दुसरे वर्षाचे उन्हाळ्यास तसच जतन करून ठेवावा. बाकी सर्व वर्षभर पायास जोडा म्हणून मुळींच माहीत नाहीं. फार काय सांगावें, नेसण्याकरितां हात-सव्वाहात लांबीचे फडकेंदेखील मिळण्याची भ्रांत. बाजारांतून एखादी दमडी टोलीची वस्तु आणणें झाल्यास ती आणण्याकरितां त्याचेच एक बाजूस अथवा पागोट्यांत बांधावी, परंतु ती आणण्यासाठी दुसरें वस्त्रदेखील मिळूं नये. ही त्यांचे खुद्द पोशाखाची संक्षिप्त हकीकत झाली.

आतां त्यांचे स्त्रियांचे पोशाखाविषयीं विचाराल, तर तो सांगण्यास आम्हांस मोठें दु:ख वाटतें. त्या बिचाऱ्या त्यावर काय समजून आपले दिवस काढीत असतील ते असोत, परंतु यांच्याकडून त्यांस तिळमात्रदेखील सुख मिळत नसे. बिचाऱ्यांस एखादा जाडा घोंगडा सुमारें दोन किंवा अडीच रूपये किंमतीचा मिळाला, तर त्यांस एक दोन वर्षांपर्यंत घालवावा लागे. त्यांस सोडवणीला दुसरें एखादें लुगडें किंवा वस्त्रदेखील नसे, आणि पाठीमागें कामाचा रगाडा असल्यामुळें तेंच लुगडें त्यांस चार चार पाच पाच दिवस न धुंता तसेंच नेसावें लागे. एखादे वेळेस कामांतून सवड सांपडली, तर नदीवर जाऊन नेसलेल्या लुगड्याचा अर्धा भाग मोठ्या लज्जेनें दु:खित होत्साता अंगावरचा काढून तो प्रथमत: धुवावा. त्याप्रमाणें तें लुगडें जीर्ण होऊन फाटत चालल्यामुळें प्रथम अंगावरील अर्ध्या भागास शिवावें व तो नेसल्यानंतर दुसरें नेसलेलें अर्ध्या भागास शिवावें. पुढें तें लुगडें फाटून फाटून त्याचा सात किंवा आठ हात लांबीचा धडपा राहून त्यास इतकीं ठिगळें असावयाचीं कीं, मुळचें हें कोणत्या रंगाचें लुगडे होतें हे सांगतां येत नसे. अशा प्रकारच्या अंगास अपुर्त्या लुगड्याचा धडपा मोठे कष्टांनीं नेसून डोक्यावर गोवऱ्यांची पाटी घेऊन भर बाजारांत जावें. हरहर! किती ही दु:खाची गोष्ट अहे बरें!

ही सांगते वेळेस शूद्र लोकांचे अंत:करणाचे शतश: तुकडे तुकडे होत असतील यांत कांहीं संशय नाहीं. त्यांस असें वाटत असेल कीं, आम्ही या जन्मांत व्यर्थ आलों. बेहेत्तर, आम्ही जन्मतांच मेलों असतों, तर फार बरें होतें. परंतु आपले समक्ष आपले स्त्रियांची अशी दशा पाहणे नको. एक वेळ मनुष्य आपणास कसेंहि संकट असो, शरिरास मोठे क्लेश होत असोत, तथापि ते सर्व सहन करूं शकेल; परंतु आपले प्रिय जनांचे हाल होत आहेत, हें कधींहि तो सहन करूं शकणार नाहीं. ते पाहतांक्षणींच तो केवळ मृतप्राय होतो. असें जरी त्यांस वाटत असेल तरी ते गरीब लोक करतात काय? निरुपायाची गोष्ट पडली. बरें, त्यांस खाण्यास तरी चांगले असतें काय? स्वप्नांतदेखील आणावयास नको. दररोज जोंधळ्याच्या, नाचण्याच्या अथवा बाजारीच्या भाकरी नुसते मिठाचे खड्याबरोबर, मिरचीबरोबर किंवा कांद्याबरोबर खाव्या लागत. वेळेस भाजीस तेल मिळालें तर मीठ मिळूं नये, मीठ मिळालें तर मिरची मिळूं नये. कधीं जोंधळ्याच्या किंवा नाचण्याच्या कण्या भरडून त्याचा घाटा करून गिळावा. कधीं कधीं नुसती भाजीच उकडून खावी लागत असे. कधीं कधीं जंगलांतील उबरें खाऊन त्यावर आपला गुजारा करावा आणि कधीं कधीं तर फक्त पाणी पिऊन व पोट दोरीनें आंवळून शेतांत खपावें लागत असे.

अशा प्रकारे दारिद्रयानें ग्रस्त झालेल्या प्रजेचा पैसा, (अतिशय कष्टांनी मिळविलेला पैसा कररूपानें हरण करून) त्याची व्यवस्था वर सांगितल्याप्रमाणे आपले जातीचे आर्य लोकांस जेवण घालण्याकडेस करावी, म्हणजे मोठी निंद्य आणि कुनीतीची गोष्ट आहे. त्याच पैशाचा निदान थोडासा अंश तरी असे कालवे बांधण्याकडेस अथवा तशाच प्रकारचीं दुसरीं सत्कृत्यें करण्याकडेस

उपयोग केला असता आणि बाकीचा सर्व पैसा आळसास उत्तेजन देण्यामध्यें खर्च केला असता, तरी त्यापासून प्रजेचें बरेंच कल्याण होऊन ती अन्नवस्त्रास मोताद झाली नसती व भटराजाचे कीर्तीलाहि कलंक लागला नसता. त्यांनीं शेतकरी लोकांचे शेतांस अशा रीतीनें, म्हणजे कालवे वगैरे बांधून पाणी पुरविलें असतें, तर शेतामध्यें विपुल धान्यें वगैरे वेळचे वेळेस पिकून शेतकरी लोकांचे सहज रीतीनें पहिल्यापेक्षां दुप्पट चौपट कर देण्याचें सामर्थ्य आलें असते आणि तेणेंकरून भटराजे व ब्राह्मण लोकहि यथेच्छ लाडूचें भोजन जेवून उठल्यानंतर त्यांस रगड दक्षणा देण्यास समर्थ झाले असते. अथवा ब्राह्मणानें ओकारी येईतोंपर्यंत जेवण झाल्यानंतर, जे कोणी तितके लाडू खातील, त्या प्रत्येकास प्रत्येक लाडूमागें जेथें दहा दहा रूपये लावावयाला सांपडत, तेथें वीसवीस किंवा तीसतीस देखील रूपये देण्यास सांपडले असते; परंतु हा विचार त्यांस तूर्त स्वहीतबुद्धीमुळें सुचला नाहीं.

त्या वेळेस कनाल वगैरे नसल्यामुळें शेतकरी लोकांची मोठीच दुर्दशा होऊन जात असे. जिचा परिणाम अद्यापपावेतों त्या लोकांपैकीं शेकडों गरीब लोकांस सोसावा लागत आहे. हल्लीं ज्या ज्या देशास शेतकीच्या कामाला पाणी देण्याकरितां असे कनाल नाहींत, त्या देशांतील शेतकरी लोकांस शेतकीचें काम करण्यास मोठी गैरसोय असें म्हटलें पाहिजे, व त्यांस आपले (शेतकीच्या कामावर अवलंबून, आपले दरिद्रयावस्थेंत) देशांत कनाल होईतोंपर्यंत मुक्त होण्यास दुसरा मार्गहि नाहीं. बहुतेक लोकांस ठाऊक आहे कीं, नवीन सरकारचे देशांत शेतकीचें काम बहुतकरून कनालवरच चाललेलें आहे. आणि त्यांजमुळें तेथील शेतकरी लोकांचीहि स्थिति फारच उत्तम आहे. त्याचप्रमाणें या देशांत निझाम सरकारचे राज्यांत जेथें जेथें कनाल आहेत, तेथें तेथें कुणबी लोक चांगले खाऊनपिऊन सधन आहेत. शेतास अशा स्वल्प रीतीनें वेळचे वेळेवर पाहिजे तितकें पाणी देण्याची सोय नसल्यामुळें या देशाचे भागांतील कुणबी वगैरे शेतकीचें काम करणारे लोकांवर पूर्वीं मोठे वाईट प्रसंग पडत असत. शेतकरी लोकांचें काम पाण्यावर फारच अवलंबून असतें. म्हणून त्यांस पाणी जर आहे, तर सर्वच गोष्टी आहेत आणि पाणी जर त्यांस शेतकीचे कामापुरतें नाहीं तर ते सर्वच गोष्टीस मुकतात. कारण त्यांस एक पाणी जर अनुकूल आहे, तर जमीन कशीही खरपड, पडीक, मुरमाड असली तरी ते तिजमध्यें उत्पन्न करूं शकतील. फार काय सांगावें एक पाण्याच्या साह्यानें त्या तसल्या मुरमाड जमिनीवर जीं जीं फळें व जीं जीं धान्यें तो हंगाम नसतांना उत्पना करतां येतील. त्याचें लहानसें उदाहरण पहा कीं, 'आऊंदा' जवळ ज्या जमिनीवर हल्लीं आपले गव्हर्नरसाहेबांचा बंगला आहे, ती जमीन आपणांस थोडक्याच दिवसांपूर्वी अतिशय मुरमाड असल्यामुळें कोणत्याहि प्रकारचें पीक येण्यास अगदीं नालायक असें वाटत होतें. परंतु तिच्यावरच हल्लीं फलवृक्ष, पुष्पवृक्ष आणि दुसरे नानाप्रकारचे वृक्ष व वनस्पति यांच्या योगानें एक सुंदर मनोहर बाग होऊन गेला आहे. त्यासारखा बाग चांगले मशागत केलेले काळेभोर जमिनीवर

देखील पुणें मुक्कामीं सांपडणें विरळा.

अशा वाईट जमिनीवर असा उत्तम बाग होणें हें मोठें आश्चर्य होय. परंतु थोडासा विचार करून पाहिलें असतां त्याचें मुख्य कारण त्या जमिनीवर नदीपासून पाण्याचा नळ आणून जिकडे तिकडे पाणीच पाणी करून सोडलें आहे. याशिवाय मनुष्याचे श्रम वगैरे हीं कारणें आहेत खरीं; परंतु तीं मुख्य आहेत असें म्हणता येत नाहीं. त्यांत पाणीच मुख्य कारण असें समजलें पाहिजे. याजकरितां शेतकरी लोकांस शेतकीच्या कामास पाणी असणें ही मुख्य गोष्ट आहे.

ते असें समजतात कीं, त्यांस पाणी जर आहे, तर तेंच त्यांचे सर्व धन व ऐश्वर्य आहे. त्याचमध्येंच त्यांच्या सर्व सोयी व ऐषआरामाच्या गोष्टीं आहेत. कारण त्यांस जर एकाच सालीं पाण्यानें आपलें हातचें सोडिलें कीं, त्यांचे सर्व सौख्य जातें, संपत्ति जाते ऐश्वर्य जातें, आणि मुलांबाळांसह व दुसरीं कुटुंबांतील माणसें त्यांसह मोठे विपत्तींत पडतात. कित्येकांना आपला देशत्याग करावा लागतो. कित्येक अन्नाकरितां त्राही त्राही होऊन लोकांच्या घरोघर, दारोदार (भीक मागूं) लागतात. कित्येक आपले प्राणत्यागासही प्रवृत्त होतात. आतां या गोष्टी कोणते रीतीनें घडून आल्या व हल्लीं येत आहेत याविषयीं लिहिणें अवश्य वाटल्यावरून येथें थोडेसें लिहितों.

सृष्टिक्रमाप्रमाणें पर्जन्य कोणत्याहि एका देशाचे एका भागावर पडला तर दुसरे भागावर पडत नाहीं. याप्रमाणें एका भागावर आहे तर दुसऱ्या भागावर नाहीं. याजमुळें शेतकरी लोकांस दहा पंधरा वर्षांआड पिकापाण्याची तूट पडते आणि अशी तूट पडली म्हणजे कित्येक शेतकरी लोकांनीं आपले शेतांतील आदले वर्षाचें पीक, जें सुमारें सर्व कुटुंबांतील माणसांस वर्ष सहा महिनेपर्यंत पुरण्यासारखें असतें, तेवढें खाऊन टाकिलें म्हणजे त्यांचेजवळ दुसरे वर्षाकरितां बी भरण्यास एक पैसा देखील नसतो. अशा प्रसंगीं ब्राह्मण व मारवाडी सावकार या लोकांची जी बनून जाते, ती सांगतां पुरवत नाहीं. ते अशा नडींत सांपडलेलें कुणब्यांस आपले परम प्रियकर मित्र समजून मोठा आनंद पावतात आणि त्यापैकीं ब्राह्मण सावकार त्यांचे घरीं जाऊन विचारतात कीं, "का पाटील, आपण चिंतेंत आहां असें दिसतें, याचें कारण काय?" "महाराज, काय सांगावे? गेले वर्षी पाऊस पडला नाहीं म्हणून त्याचे पलीकडचे सालीं जें कांहीं पीक झालें होतें, तें अद्यापपावेतों खात आलों; अलिकडेस काहीच जवळ राहिलें नाहीं आणि पेरणीची वेळ तर जवळ येऊन पोहोचली. आतां काय करावें? असे त्यांनीं त्यांस सांगावे. तें ऐकून ब्राह्मण सावकारांनीं म्हणावें कीं, "काहीं चिंता नाहीं. आपणांस बीं भरण्याकरितां जर दहा-बारा रुपये लागत असतील तर मी देतों." आणि अर्थात ते गरीब बिचारे शूद्र लोक, हा सावकार आपला कांहीं परिचय नसतांना ज्या अर्थी घरीं येऊन आपणांस दहा-बारा रुपये घ्या, असें म्हणतो आहे, त्या अर्थी यानें कांहीं तरी घर घेण्याचा कपटरूप खोल विचार योजला असावा, हें पूर्ण लक्षांत न आणतां, तूर्त आपली पैशाची गरज होते,

याजकडेच सर्व लक्ष देऊन आपणांस दहा-बारा रूपये देण्याविषयीं त्यांस विनंती करितात. सावकारहि 'ठीक आहे' असे म्हणून 'उद्या येते वेळेस स्टांप घेऊन या व आपले कोणी भाऊबंद अथवा मुलेंबाळें असल्यामुळें त्यांसहि बरोबर घेऊन या, बरें पाटील! म्हणजे तुमचें काम मी खास करून देतों. पाटीलबुवा, मी आपणांस कागद वगैरे आणावयास सांगितले, त्याबद्दल मनामध्यें कांहीं एक आणूं नका. माझा तुमच्यावर पूर्ण भरंवसा आहे. मी कांहीं तशांतला नव्हे, कितीहि केलें तरी तुम्ही व आम्हीं एका गांवचे. तुमचा आमचा एक धर्म असून तुमच्याबरोबर का मी अन्याय करीन? अरे राम! असें स्वप्नांतदेखील आणावयास नको. तुमच्याविषयीं माझे मनांत तसेंच करणें असतें तर मी तुमच्या घरीं चालून येऊन 'तुम्हांस कांहीं अडचण आहे काय, जर असेल तर मी आपणांस पैशानें मदत करतों' असे म्हटलें असतें काय? कधींहि नाहीं." या रीतीनें वरवर गोड बोलण्याचा पाल्हाळ लावून इकडून तिकडून त्याचे जवळून कागद लिहून घेईतोंपर्यंत समजूत करावी. दुसरे दिवशीं त्यांनी स्टांप आणल्यानंतर कुलकर्णी वगैरे लोकांकडून त्यांजमध्यें नानाप्रकारच्या अटीं घालून लिहून घ्याव्या आणि त्याजवर त्याची व त्याचे भाऊबंदांची किंवा मुलांची सहीसाक्ष घेऊन त्याचे हातावर लिहणावळीचा वगैरे खर्च कमी करून दहा-बारा रुपयांबद्दल नऊ-दहा रूपये ठेवावे. तो कागद लिहून त्यांस कांहीं दिवस लोटल्यानंतर त्याचें व्याजमुद्दल जरी त्यांस मिळून चुकलें तरी त्या व्याजाचें व्याज आणि त्याचें पडव्याज जुळून त्याच्या मुलाच्या लग्नाकरितां थोडेसे नवीन पैसे देऊन, त्याजबद्दल नवीन कागद लिहून घ्यावा. पुढें कांहीं दिवसांनीं त्याचें व्याज जुळून पुन: त्याचा नवीन कागद घ्यावा. येणेंप्रमाणें क्रम चालून त्या गरीब बिचाऱ्याच्या अंगावर तीन-चार वर्षांत सुमारें दोनशें-अडीचशेंची रक्कम फुगली, म्हणजे त्याजबद्दल सरकारांत फिर्याद टाकून त्याजवर खर्चसुद्धां तीनशें अथवा सव्वा तीनशें रूपयांचा हुकमनामा करून, ऐन धान्य वगैरे काढण्याची वेळ आली कीं, त्याच्या शेतीवर जप्ती आणून बसवावी.

हरहर! अशा प्रसंगीं जो कांहीं दु:खाचा देखावा दृष्टीस पडत असतो, तो पूर्णपणें शब्दमात्रेंकरून वर्णन करण्यास अशक्य आहे. गरीब, अनाथ, दीन अशा त्या शेतकऱ्यानें आपले मुलांबायकांसहवर्तमान वस्त्रान्नाचे मोठे हाल सोसून सर्व वर्षभर एकसारखे भर उन्हांत व पावसांत आणि थंडीत रात्रीचा दिवस करून शेतांत कष्ट केले आणि त्या कष्टाचें आतां कांहीं थोडेसें फळ घेणार, तों इतक्यामध्यें सावकाराची स्वारी बरोबर कारकून, शिपाई घेऊन उभी ठाकते, तेव्हां काय विचारावयाचें! त्या शेतकऱ्यास व घरातील सर्व मुलेंमाणसांस तो सावकार–सर्वांचा प्राणहारक यमरूपी ब्रह्मराक्षस–आक्राळविक्राळ रूप धारण करून, कारकून शिपायादि आपले दूतांसह आमचे प्राण घेण्यासच आला काय, असें वाटतें. मुलाबाळांचा रडण्याचा एकच कल्होळ होऊन जातो. बायका घाबरून जाऊन नेत्रांतून टपटप अश्रुधारा गाळीत असतात; व तोहि आपलें कपाळ पिटून रडत असतो. त्या सर्वांवर त्या काळीं दु:खाचा डोंगर कोसळून पडतो. ते दाही दिशा आठवून ईश्वराची प्रार्थना करितात कीं, "प्रभो, असा वाईट प्रसंग आमचे सप्तजन्मींचे हाडवैऱ्यांसदेखील

प्राप्त न होवो!" सावकरानें घरांतील धान्यें वगैरे सामान बाहेर काढलें, म्हणेज शेतकऱ्यानें पटापट त्याचे पायावर डोकें ठेवून अनेक प्रकारचें प्रार्थना करावी, परंतु व्यर्थ! स्त्रियेनें केविलवाणें तोंड करून सावकरापुढें पदर पसरून विनंती करावी कीं, "महाराज आपलें व्याज मुद्दलासह केव्हांच फिटलें आणि पुन: आपण व्याजाचें व्याज करून आमच्यावर एवढी रक्कम केलीत. बरें, ती देण्यास आम्हीं कबूल आहोंत, परंतु कृपा करून तजविजीनें घ्याल, तर आमचे गरिबाचा तरणोपाय लागेल. नाहींतर आमचा सर्वस्वी उन्हाळा होऊन घरचे सर्व मनुष्यांची दशा दशा होईल आणि हीं अनाथ दोन-दोन, तीन-तीन वर्षांचीं मुलें अन्न अन्न करून प्राण सोडतील. आतां तुम्हीच पहात अहां कीं, या मुलांच्या अंगावर थंडीवारा निवारणार्थ एक हातभारदेखील फडकें नाहीं. त्याचप्रमाणें त्यांचें खाण्याचीहि मोठी दशा आहे आणि आपण हा सर्व माल घेऊन गेल्यावर या बालकांची काय दशा होईल? त्यांनीं आपलें दीनमुख कोणापुढें पसरावें? महाराज, आपले ठायीं दया, क्षमा, आणि शांती हे गुण मुर्तिमंत वास करीत आहेत. आपण दीनानाथ, दीनबंधू आहांत आणि त्याच गुणांमुळें आपणांस भूदेव म्हटलें आहे. याजकरितां या गरीब बालकांची तरी दया घेऊन त्यांचे पोटापुरतें कांहीं थोडेंसें धान्य ठेवा, अशी मी आपणांस हात जोडून, पायां पडून विनंती करीत आहे. तिचा अव्हेर करणें हे आपणांस सर्वथैव अनुचित आहे."

इतकें तिचें भाषण ऐकून महाराजांनीं रागावून डोळे लाल करून म्हणावें कीं, "काय गे मूर्खे, शूद्रीण होऊन तूं कां आम्हांस ज्ञान सांगतेस? तुझे मनांत आम्ही आपलें कर्ज सोडून द्यावें, मागूं नये. स्वस्थपणें आम्ही आपले घरीं बसावें म्हणजे झालें!" हे त्याचे शब्द ऐकून बिचारीनें हुं चूं न करितां उगीच बसावें. त्याचप्रमाणे घरचे सर्व मनुष्यांनीं त्याचीं विनवणी करावी. परंतु तो तिच्याकडेस लक्ष न देतां आपण आरंभलेला दुष्ट हेतु सिद्धीस न्यावा, म्हणून सर्व माल गोळा करून, तो वसूल होईल तो, रकमेतून वजा देऊन, बाकीबद्दल पुन: त्याचप्रमाणें दुष्ट कर्म चारपांच वर्षांपर्यंत चालला, म्हणजे त्या गरीब बिचाऱ्या शेतकऱ्याची फारच दुर्दशा होऊन जात असे. त्या एका लहान अशा सात-आठ रुपयांचे रकमेकरितां त्याचें सर्व शेत जाई. गुरेंढोरें जात, विहिरीमळे जात आणि सरतेशेवटीं तोहि देशोधडी जाण्यास अथवा आपले प्राणत्याग करण्यास सिद्ध होई. असो. ह्या ब्राह्मण वगैरे सावकारांनीं आपले या इंग्रज सरकारचे दयाळू राज्यांतहि त्या गरीब शूद्राजवळून व्याज मुद्दलासुद्धां पैसा जरी घेतला, तरी त्यांस धुळीस मिळवीत; तर स्वकीय राज्यामध्यें, त्यांस जेव्हां एक वर्ष पाऊस न पडल्यामुळें असा कर्ज काढण्याचा प्रसंग पडे, तेव्हां ते त्यांची काय दशा करीत असतील याची, सूज्ञ जनहो, तुम्हीच कल्पना करा.

त्या वेळेस त्या सरकारांत फिर्याद वगैरे करावी लागत नसे. कारण त्यांचे घरांतच सरकार होतें. मनास वाटेल त्याप्रमाणें कुळास मारावें, झोडावें, त्याचा माल सर्व हिसकावून घेऊन जावा, त्याचीं बैलढोरें विकावीं, त्याचे माणसांचें हालहाल करावे, ते त्याचे प्रान जाईंतोपर्यंत पाहिजे तसें

करीत. त्याचे डोक्यावर अथवा पाठीवर मोठें थोरले धोंडे देऊन त्यास भर उन्हामध्यें उभे करीत आणि खालून मिरच्यांचा धूर देत. त्याचे शरिराचे नाजूक भागास चाप लावीत व कोलदांडी घालून त्यास बेदम मार देत. सदरहूप्रमाणेंच त्या वेळचे सरकारचे ब्राह्मण कामगार करपट्टी वसूल करतेवेळीं त्यास नानाप्रकारचे जाच करीत असत.

तथापि हल्लींचे कित्येक सुधारलेले विद्वान आर्य ब्राह्मणांची, स्वकीय पेशवाई जुलुमांविषयीं पक्की खात्री झाली असून, केवळ आपल्या जातबांधवांच्या भयास्तव, आर्य ब्राह्मणांचे त्रासापासून अज्ञानी शूद्र शेतकऱ्यांची मुक्तता झाली. हे स्पष्टपणें उघड म्हणण्याची त्यांची छाती होत नाहीं. सबब कशी तरी वेळ मारून नेण्याकरितां मोठ्या सार्वजनिक सभास्थानीं उभें राहून, "पूर्वीपेक्षां हल्लीं या तीस वर्षांत शूद्र शेतकऱ्यांची स्थिति बरी आहे," म्हणून जागोजाग व्याख्यानें देत फिरणारे व इंग्रज सरकारचे आपणांवर शतशः उपकार असून त्यांपैकीं कित्येक नावालासुद्धां न स्मरतां, राज्यास स्वाभाविक असणारे शुल्लक दोषांना सूक्ष्मदर्शक यंत्रदृष्टीनें दाखविणारे जे कोणी आहेत व कित्येक वेडगळ जुन्या समजुतीचे आर्यभट ब्राह्मण फक्त जात्याभिमान दृढ मनीं धरून, त्यांचा पक्ष उचलल्यामुळें त्यांस सदगुणांचे ओढूनताणून नकली रूप देण्यास झटणारे हल्लीं सांगत आहेत कीं, "पूर्वीं पेशवाईंत शूद्र शेतकऱ्यास जें सौख्य होतें तें सांगतां येत नाहीं. त्या सुखाचें हल्लीं लेश सुखदेखील नाहीं. त्या वेळची शूद्रांची राहणी काय, चालणी काय, रीतिभाती काय सर्वच चांगलें होतें. सत्य, सदगुण, सदाचार, प्रामाणिकपणा आणि धर्म हे गुण शूद्रांमध्ये अक्षय वास करीत होते. त्या वेळीं शूद्र शेतकऱ्यांजवळ पैसा तरी किती असे कीं, 'जिकडे पहावें तिकडे शूद्रांच्या घरांतून सोन्याचा धूर निघत असे.' आतां तें सौख्य नाहींसें झालें. ती नीति नाहींशी झाली, तो धर्म नाहींसा झाला आणि ती संपत्तीही नाहींशी झालीं." या उभयतांचे बोलण्यांत किती तथ्यांश आहे, याविषयीं विचार करणें वाचकांकडे सोंपवून येथें विषय संपवितो.

१५ जून, सन १८८५ इ.
पुणे पेठ जुनागंज
घर नंबर ३९५

—जोतीराव गोविंदराव फुले

—समाप्त—